

20 - Spaces

Jeanine zit te werken in een nis bij Spaces in de Vijzelstraat. Op haar oortjes een set van Eli & Fur, een opkomend DJ-duo uit Londen. Ze beweegt nauwelijks waarneembaar op de ambient deep house met hun kenmerkende stemmen. De

combinatie van de muziek met het typen van een voorstel voor de organisatie van een evenement in de Westergasfabriek is lastig, desondanks vliegen de woorden van het toetstenbord naar het beeldscherm.

Haar telefoon licht op. Het is Merel, zo'n beetje de enige die haar altijd mag storen. Zelfs haar broer staat lager op de ladder.

“Hey stoot!”, zegt ze, terwijl ze van haar plek loopt naar een belhokje, verderop in de ruimte.

Merel is uiterlijk de strenge lerares met strak haar en kenmerkende bril, na werktijd legt ze haar vermomming af en daar komt de koosnaam die Jeanine gebruikt vandaan. Ze geeft overigens geen les, hooguit leert zo nu en iemand een lesje.

Ze laat er geen gras over groeien en valt met de deur in huis. “Hoe ging je date Nina? Wanneer was dat, eergisteren?”

Jeanine zucht nadrukkelijk. “Drie keer niks, een oude vlam die aanwakkerde na een onverwacht SMS-je om weer eens af te spreken, en waar ik op inging, doofde na een paar minuten. Ik worstelde me door een tergend langzaam verstrijkend uur heen, waarna ik de zitting beëindigde, nog voor het bij de prijs inbegrepen dessert. Hij nam kortgeleden afscheid van zijn trouwring, zag ik. Ik voel niets meer voor deze vent en wil niet als vluchtheuvel na een gestrand huwelijk fungeren. Ik pakte mijn tas, legde € 40 op tafel, stond op en streek door zijn haar, hem verbouwereerd achterlatend!”

Merel schaterlacht om de duidelijke samenvatting.

‘Dat er in haar een ander vuurtje op een laag pitje brandt, wist

Merel niet,' dacht Jeanine.

“Of heeft Bart je nog in zijn greep?”

‘Oeps! Ze wist het wel. Ik kan ook niets voor haar verborgen houden. Vertelt ik Merel de waarheid?’

“Nou, ik denk dat Bart wel wat voor me voelde, ja.” ‘Dat kon niet anders, hoewel hij tussendoor in Kosova samenwoonde en een kindje met die vrouw kreeg.’ Ze volgt Bart op social media en ze reageerde net als hij nergens op. Vrienden op Facebook, de werkelijkheid kon niet beter verhuld zijn.

Merel stelt de hamvraag: “Dat vroeg ik niet, jij dan?”

Dat dwingt Jeanine een stap te zetten. Ze wachtte echter te lang.

“Right,” zei Merel. De pauze die Jeanine neemt legde Merel uit als ‘wie zwijgt, stemt toe’.

Jeanine probeert het nog wel: “Nou, nee, hij is al over de 40.”

Merel reageert stoïcijns: “Maar ...? Jij bent nog 19 zeker?”

“Nee, zeker niet.” Jeanine passeerde nog niet zolang de ‘ruim over de 30’ grens.

Ze denkt even na en besluit open kaart te spelen. “Hij is aardig, attent, niet lelijk, ik vind alleen zijn ogen eng. Verder ...” Ze kreeg het warm en haar hart klopte ineens een stuk vlotter. Ze zag Bart voor zich, die rossige kop met zo'n stomme bril.

“OMG!” Merel weet genoeg.

“Je houdt je kop erover hoor, niemand weet dit!” Vermoedelijk komt haar waarschuwing te laat, al staat Merel niet bekend als roddeltante. ‘Het is bovendien geen gerucht, dit is zo,’ bedenkt ze in gedachten eerlijk tegen zichzelf.

“Hoe lang ben jij al verliefd?”

‘Ja, te verwachten vragen naar de details uiteraard.’ “Vanaf het eerste moment dat ik hem zag in 2009 en helemaal na onze ‘date’ toen hij me een gedichtje stuurde, in 2010.” ‘Dat was onverwacht lief en een beetje vreemd ook. Hij wilde toen, tijdens die afspraak bedoel ik, alles over me weten, mijn werk en hij informeerde terloops naar mijn liefdesleven. Eerlijk gezegd werd ik verrompeld door zijn onbeholpen vragen, zoveel oprechte aandacht van een man, ben ik niet gewend.”

“Wow.” Merel weet even niets uit te brengen, iets daar haar zelden overkomt.

“Dat liefdesleven is er trouwens nog steeds niet,” vervolgt Merel. “Ik kijk een beetje rond, ga af en toe met iemand mee of andersom. Enfin, je weet er alles van.” Jeanine en Merel hielden elkaar goed op de hoogte van elkaars liefdesleven. Merel woonde al jaren samen met dezelfde man, met ontelbaar veel ups en downs.

“Je hebt hem laten bungelen?”, vraagt Merel door.

“Nee, ja, de deur resoluut dichtgegooid. Hij probeerde me gedistingeerd het hof te maken. Ik zag hem ervoor aan dat hij uiteindelijk mijn vader om mijn hand zou gaan vragen! Die zou

een hartverzakking krijgen." 'Hoewel,' dacht Jeanine, 'Vermoedelijk zou papa blij zijn dat zijn enige dochter een fijne partner trof.'

"Ja, dat denk ik ook." Merel grinnikt, ze kent de familie van Jeanine goed.

"Hij bedoelde het gedichtje vriend-schap-pelijk, tenminste dat schreef hij nadat ik 'm gefriendzoned had."

"Ja, als je hem een tik op zijn neus geeft, doet ie een stap terug. Duh."

"Als je dan de rest weet ..."

Dat triggerde Merel vanzelfsprekend. "De rest?"

"Hij deed lief en heerlijk dom tegelijk, ik vond het meteen zo ... vertrouwd!" Nu brak ze. Een oog knipperde een traan weg, het andere volgde. "Ik stond notabene ervoor aan de overkant te kijken of hij er echt zou zijn en toen we afscheid namen had ik 'm bijna op de mond gekust en reed ik de verkeerde kant op in plaats van naar huis."

"Ja, ja, de leuke iets oudere man. Ik snap het wel. Hij heeft geen dochters zeker?"

"Hoe zo?", vraagt Jeanine.

"Nou dan gluren ze graag naar jongere partners, las ik ergens."

"Hij heeft vier dochters, de oudste is een stuk jonger dan ik ben, voor zover ik weet". Jeanine dacht alles van hem te weten, dat

wilde ze Merel alleen niet toegeven.

“Heb je nooit gezegd dat je hem graag ziet?”

“Nee, dat durfde, durf ik niet. Hij gaat verder met zijn leven en ik met het mijne, ik bedoel, enfin je weet wat ik bedoel”

Merel wist wat Jeanine bedoelde.

“Je moet hem contacten. Duidelijkheid krijgen voor jou en voor hem.”

“Dan sta ik voor schut!”

“Nee hoor, hij gaat het begrijpen, misschien sluit hij je in zijn armen.”

‘Wat heb ik daaraan’, dacht ze eerst. O, wacht. Ja, dat zou mooi zijn, dan is het geregeld. Ze betrapte zich erop dat ze ineens pragmatisch dacht. Bart binnenhalen. Als het zo makkelijk was, waarom was het dan nog niet gebeurd? Ze moest nodig plassen, voelde ze opeens en ze wilde het gesprek afbreken.

“Merel ik moet gaan. WC. Thanks voor je hulp. Je hoort gauw iets! Kus!”

Ze rende zo onopvallend mogelijk naar de toiletten in de kelder.

“Oké chica. Spreek je later. Kus!”

In het toilet liet ze snel haar broek zakken en haar billen waren nog niet op de bril beland of de urine stroomde al tegen het porselein. ‘Wow, net op tijd.’

Terug op haar plekje, via de koffiebar uieraard voor een flat white, kost het haar enige tijd om te focussen op het document dat ze concipieert.